

Hvorfor elsker jeg fugle?

jan. 20010

En dame spurgte mig en dag, hvad er en rigtig fugleelsker. Hvorfor har du kærlighed til fugle? Det var jo et godt spørgsmål, som det kunne være godt at få hold i for mig selv. Måske damen, som heder Vilia, også kan bruge det til noget.? Jeg kender hende ikke, men hun skrev til mig efter et indlæg i www.Fugleognatur.

Så længe jeg husker gik far og fortalte mig om fuglene. Han fortalte også hvad hans far fortalte ham.

Når man arbejdede på en gård for 60 år siden, var der meget monotont arbejde, hvor man let kunne snakke og lytte. Jeg fik aldrig fortalt far at jeg havde glæde af den snak, hvor jeg bare lyttede. Farfar og far, havde haft det på samme måde som vi. Jeg mener derfor det er nedarvet, at jeg følger fuglenes daglige liv og færden

Far fortalte meget om fuglenes "daglige liv", man gik jo og betragtede dem hver dag året rundt. Jeg fik indtryk af fuglenes tænke måde. Måden han omtalte dem på, lod mig forstå at de var selvstændige individer med hver sorts egen karakter. Han fortalte om anekdoter, om sagn, om fugles tagen varsel af naturen. Det var tilbunds gående viden uden at være videnskabelig, kun videregivelse af egne og andres iagttagelser.

Vi havde også en nabo, som var meget forskellig fra min far. Han var jæger og lærte mig om vildt fuglene. Altså dem der blev drevet jagt på og så de fugle som man kaldte skadefugle. Skadefugle var Kragefugle, rørhøns og rovfugle, sidstnævnte så vi meget sjældent. Han var god at lære af, havde en meget blød stemme og stor indsigt i ænder, agerhøns, skovduer og fasaner.

Så var der Lære Hansen, min skolelære. Vi gik jo i skole her anden dag, ellers var børn ikke til nytte på en gård. Lære Hansen havde jeg i 4 år til jeg gik ud af skolen ugen før jeg blev 14 år. Lære Hansen og jeg havde fælles interesse, fugle. Dengang var det klogest at holde kæft til man blev spurgt, men til irritation for mine kammerater skete der aldrig mig noget, når jeg pludselig udbrød, der er en fugl og Lære Hansen næsten løb hen til vinduet, hvor jeg altid placerede mig ved start af skoleåret, Lære Hansen var klar over at det ville være en nyhed, der var værd at studere, når jeg gav lyd. Vi stod så sammen med næsen mod ruden og snakkede om trofæet. Vi fik ofte en fuglesnak sammen udenfor time.

På gården lærte jeg at liste og være helt stille når jeg observerede en fugl. Jeg kunde mave mig frem til vandhuller i mørkningen for at se på vildænder og rørhøns. Det samme forårs aftner for at komme tæt på viberne og ligge musestille og se på fatter vibes kunst flyvning for han udkårne. Jeg tror man skal have fuglenes sympati fra barnsben. Det kan ikke tillæres i voksenlivet. Man kan læse som en ornitolog gør og blive en stor videnskabsmand, få Ph.d. i et emne. De vil vide utroligt mange fakta, men får ikke samme indgangsvinkel til fuglene som jeg fik som barn. I de senere år bilder jeg mig ind at fuglene forstår mig, når jeg taler roligt til dem. De kan side stille og lytte og jeg kan komme tæt på dem. Jeg hørte ikke far tale med vildfugle, men han talte med vores dyr. Både heste, køer og grise forstod meningen med hans snak.

Min kone, som jeg ikke har indoktrineret (været gift i 5 år), sagde en dag til mig, hvor jeg var kommet til at dræbe en jernspurv i rottefælden. Har du bedt Gud om tilgivelse? Det siger meget om hendes syn på de små væsner.

Svaret til det jeg startede med, må være. Du skal uden forbehold betragte dem som begavede væsner.